

Křesťanská politika pro další generaci

Náčrt koncepce křesťanské strany, která možná nahradí KDU-ČSL

Ještě před pár týdny to vypadalo, že Česká republika dostane nejradikálněji levicovou vládu od demise Ladislava Adamce. Ale výsledek je přesně obrácený – po mnoha letech jasná pravicová většina. Vynechám řeči o tom, že lid nějak rozhodl nebo že se projevila česká tradice. Ve skutečnosti stačilo jen velice málo a mohlo to dopadnout obráceně. Pravicovým marketérům se prostě pár věcí povedlo a Pán Bůh jejich práci požehnal. Levice udělala v koncovce pár chyb. Nic víc, nic míň. O charakteru národa to neříká vůbec nic.

Poprvé od roku 1918 se křesťansko sociální strana (vystupující v poslední době pod značkou KDU-ČSL) nedostala do parlamentu. Nejzajímavější na tom je, jak málo pozornosti tato zpráva vzbudila. Dokonce i uvnitř lidovecké strany. Odstupující předseda ve svém poselství sdělil, že si není vědom žádné chyby, a stejně to nejspíš vidí ostatní. A v tom to právě je! KDU-ČSL neudělala žádnou významnou chybu. Je to prostě strana, která postupně odumírá. Nejspíš bude postupně ubývat i senátorů a zastoupení na radnicích, až politická strana prostě zmizí. Možná se najde nějaká výjimečná osobnost, která trend dokáže na čas zpomalit. Ale ne zvrátit. To je projev trendu, který vidíme ve většině světa. Tradiční křesťanské (katolické) strany vyklízejí pozice, scvrkávají se a někde už úplně zmizely (třeba v Itálii). Jinde si udržely pozice, ale jen za cenu toho, že v tichosti přešly na pozici umírněného marxismu (Německo, Rakousko).

Paradoxně (a možná nikoliv náhodou) to vypadá, že po zmizení křesťanské strany bude ve vládě více praktikujících katolíků než kdykoliv předtím. Včetně premiéra. Znamená to, že končí doba samostatných křesťanských stran a že tradiční křesťanská politika může být prosazena jen skrze jednotlivce ve velkých stranách? Osobně si to nemyslím. Nesporně však končí určité období křesťanské politiky. Období, kdy prosazování křesťanských hodnot spočívalo v tom, že křesťanský poslanec chodil pravidelně do práce (sněmovny), nekradl tam kancelářský materiál a neodcházel před koncem pracovní doby. Konec konců, na lidovecké straně bylo extrémně vidět, že vlastně nemají představu, co vlastně prosazovat.

Jaká by tedy měla být křesťanská politika pro další generaci?

Za prvé. Měla by si přestat dělat iluze, že svět je v zásadě katolický a že nastolením centralizované diktatury lze vylepšit poměry. Mimo jiné to znamená přiznat si, že není možné být proevropský a křesťanský zároveň. Jaký smysl má, že čeští poslanci hlasují za správné věci, jestliže titíž lidé předají pravomoci bruselské centrále, o níž předem vědí, že zavede právo homosexuálů tancovat nazi po ulicích, právo dětí neposlušat rodiče a akční plány proti tradičním rodinám? Křesťanská politika by měla být stranou svobody v původním významu toho slova. Svobody v tom smyslu, že se vláda lidem a podnikům neplete do života. Nikoliv svobody v tom smyslu, že osvícený úřednický aparát (a státem financované neziskovky) osvobozuje lidi od jejich předsudků.

Za druhé. Vyjasnit si, čí zájmy hájí z hlediska třídní struktury společnosti. Přiznat si, že zájmy pražského profesora religionistiky a drobného vesnického řemeslníka nemohou být stejné.

Za třetí. Racionálně se rozhlížet a dobře si vybírat spojence. Katoličtí politici by si měli konečně přiznat, že spojenectví s marxismem je sebevražedné a že pokud bude aktivní stát regulovat skoro všechno, zmizí prostor pro náboženskou svobodu. To ostatně není zkušenost jenom evropská. Víme, jak katastrofálně dopadl americký pokus o vytvoření „soucitého

konzervativismu“. Evropská křesťanská politika se zejména potřebuje zbavit blábolu o tom, že existují dva extrémny. Na jedné straně totalitářský socialismus, na druhé straně neřízený kapitalismus. A křesťanský postoj má být údajně mezi tím. To může vypadat pěkně na papíře, ale ve skutečnosti to nikdy nefungovalo. Pravá zbožnost je historicky spjata s rozvojem obchodu a řemesla, nikoliv rozvojem státní byrokracie. Přirozeným spojencem křesťanů jsou proudy, které usilují o snižování daní a o snižování úlohy státu ve všech oblastech.

Za čtvrté. Zabývat se ekonomickými důsledky prosazovaných politik. Pokud někdo kupříkladu tvrdí, že rozdávání státních peněz i za cenu vytváření dluhů prospívá chudým, je to idiot (omlouvám se idiotům, lepší slovo mě nenapadlo). Skutečnost je taková, že zadlužení státu dopadne daleko dramatičtěji na chudé než na bohaté. Slušně situovaní lidé si dokážou najít cestu ke státním penězům a v případě státního krachu nebo hyperinflace dokážou své bohatství ochránit. Chudí přijdou o své vydřené majetečky a návdavkem přijdou také o práci.

Za páté. Zkušenost z poslední doby ukazuje, jakým způsobem mohou křesťanští politikové získat podporu podstatné části nenáboženské veřejnosti. To, co je může odlišovat od neomarxistické levice (v našich podmínkách zejména KSČM, ČSSD a Zelení), je odpovědný přístup ke státnímu hospodaření. Voliči takové politiky podporují, protože nedělají dluhy, nezvyšují daně a podporují vznik nových pracovních míst, a jsou ochotni smířit se s tím, že tito křesťanští politikové mají „nekonvenční názory“ na sexuální morálku či správnou podobu rodiny. Pokud opravíte státní rozpočet, voliči vám budou tolerovat, že si myslíte, že maminka a tatínek je lepší než dvě maminky. To platí v České republice, v jiných evropských zemích i USA.

Za šesté. Zdravý populismus. Hájí-li křesťanský politik své souvěrce a jim podobné lidi, znamená to, že stojí na straně skupin s nižším příjmem a nižším vzděláním. Měl by mít odvahu vystupovat proti ideologiím, které ničí svět takových lidí a připravují je o práci. Proti feminismu, ekologickým hnutím, ochraně spotřebitelů a dalším proudům, které přinášejí zisky pražským a bruselským poradenským firmám a advokátním kancelářím a zároveň připravují o práci obyčejné lidi z fabrik. Konec konců, blamáž s údajným globálním oteplováním, která zničila životy statisíců Evropanů, aby se posléze ukázalo, že se jednalo o podfuk, je ukázkovým příkladem. Kde byli křesťansko sociální politici, když ještě bylo možné protioteplovací legislativu zastavit? Křesťanský politik by měl mít odvahu stát proti médiím a pokud to bude zapotřebí, komunikovat s voliči přímo.

Za osmé. To už je jen mé soukromé přání. Věřím, že křesťanský politik by měl prosazovat takovou zahraniční politiku, která ulehčí milionům pronásledovaných souvěrců v Asii, Africe a Jižní Americe. Že by měl odmítat jakoukoliv pomoc těm zemím, které nejsou ochotny zajistit náboženskou svobodu.

Může něco takového vyrůst z KDU-ČSL? Osobně jsem skeptický. Spíše bych čekal, že budoucí křesťanská politika vyrostě ze skupin, jakými jsou Občanský institut, ostravský Konzervativní klub či Machova Strana svobodných občanů.